

Sygn. akt V KK 390/21

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 lipca 2022 r.,

sprawy **D. D.**

oskarżonego z art. 177 § 1 k.k. w zb. z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej M. Ś.

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 12 maja 2021 r., sygn. akt V Ka [...]

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 21 grudnia 2020 r., sygn. akt II K [...].

p o s t a n o w i ł

I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć oskarżycielkę subsydiarną.

UZASADNIENIE

D. D. oskarżony został subsydiarnym aktem oskarżenia, o to, że w dniu 26 lipca 2012 r. na drodze publicznej pomiędzy S. a Ż., gmina M., kierując kombajnem zbożowym J. [...] o szerokości 3,8 m wraz z przyczepą, na której znajdowało się urządzenie tnące, tzw. heder, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym poruszając się po drodze publicznej bez wymaganego bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa zezwolenia na przejazd pojazdu ponadgabarytowego, a także poruszając się w ten sposób nie będąc wbrew bezwzględnie obowiązującym przepisom prawa poprzedzony pojazdem

wykonującym pilotaż, pokonując niebezpieczny zakręt w lewo o ograniczonej widoczności z uwagi na znajdującą się tam roślinność, jadąc przy tym całą szerokością jezdni wynoszącą w tym miejscu 3,8 m, nie zaś prawą częścią pojazdu po jego poboczu, nieumyślnie spowodował wypadek w ten sposób, że doprowadził do zderzenia z jadącym prawidłowo w przeciwną stronę samochodem marki V. [...]o numerze rejestracyjnym [...] kierowanym przez J. Ś., który wchodząc w zakręt w prawo z dozwoloną administracyjnie i dostosowaną do warunków panujących na drodze prędkością 73 km/h, dostrzegłszy jadący z naprzeciwka wyżej opisany kombajn, poruszający się w powyżej opisany sposób, nie mając możliwości jego wyminięcia, rozpoczął gwałtowne hamowanie, w skutek czego zjechał na lewą stronę jezdni, gdzie doszło do zderzenia obu pojazdów w wyniku którego gardziel kombajnu znajdujący się w pozycji maksymalnie uniesionej ku górze wbił się w kabinę V. [...] - jej lewą stronę, aż do środka fotela kierowcy, tj. na odległość 1,6 m, w następstwie którego to zdarzenia kierowca samochodu V [...] J. Ś. poniósł śmierć na miejscu, a jego pasażer A. D. doznał obrażeń ciała w postaci złamania obojczyka lewego, które naruszyły czynności narządów jego ciała na okres przekraczający 7 dni, tj. popełnienie przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. w zb. z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z 21 grudnia 2020 r., sygn. akt II K [...], uznał oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu z art. 177 § 1 k.k. w zb. z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 lat próby (pkt 1), na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył także D. D. karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł (pkt 2), zobowiązał oskarżonego do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonego A. D. i oskarżycielkę subsydiarną M.Ś. w terminie miesiąca od uprawomocnienia się wyroku (pkt 3), a także rozstrzygnął o kosztach postępowania (pkt 4).

Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora oraz obrońcę oskarżonego, wyrokiem z 12 maja 2021 r., sygn. akt V Ka [...], uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. umorzył postępowanie z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela (pkt 1), zwolnił oskarżycielkę

posiłkową subsydiarną M. Ś. od ponoszenia kosztów sądowych za I i II instancję (pkt 2).

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej subsydiarnej, który zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów prawa postępowania karnego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, mianowicie naruszenie art. 55 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 49 § 1 k.p.k. w zw. z art. 52 § 1 k.p.k. w zw. z art. 330 § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. - poprzez ich nieprawidłową wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie, polegające na bezpodstawnym założeniu, że w realiach ocenianego stanu faktycznego i prawnego sprawy V Ka [...] brak jest podstaw do uznania, że M. Ś. (działając przez swojego pełnomocnika) nie miała uprawnień do wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia w tej sprawie z uwagi na brak tożsamości czynu z tym czynem, którego dotyczyły obie decyzje kończące postępowanie przygotowawcze, podczas gdy prawidłowa ocena prawna i faktyczna przedmiotowej sprawy prowadzi do wniosku przeciwnego,

2. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku Sądu Okręgowego w K. naruszenie prawa procesowego w postaci art. 520 § 1 k.p.k. w zw. z art. 525 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 535 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., poprzez przyjęcie, że M. Ś. (działając przez swojego pełnomocnika) nie miała uprawnienia do wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia w niniejszej sprawie i w konsekwencji wniesienia również apelacji do Sądu Okręgowego w K. okaz kasacji do Sądu Najwyższego albowiem subsydiarny akt oskarżenia nie dotyczył czynu, w związku z którym prokurator ponownie odmówił wszczęcia lub umorzył postępowanie podczas, gdy prawidłowa interpretacja wskazanych wyżej przepisów oraz ich właściwe zastosowanie przez opisane w tym zarzucie instytucje publiczne prowadzi do wniosku przeciwnego.

Skarżący wskazując na powyższe zarzuty wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy celem jej ponownego rozpoznania Sądowi II Instancji.

Prokurator Rejonowy w K. w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Obrońca D. D. również złożył pisemną odpowiedź na kasację, w której wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Podniesione w kasacji wniesionej w niniejszej sprawie uchybienia w postaci naruszenia wymienionych w zarzutach przepisów w rzeczywistości nie miały miejsca. Sąd Okręgowy w sposób właściwy rozważył kwestię możliwości wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia w niniejszej sprawie i słusznie uznał, że uprawnienie takie nie przysługiwało M. Ś., co w kolei prawidłowo doprowadziło do umorzenia postępowania.

Przede wszystkim należy wskazać, że według regulacji z art. 55 § 1 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym w czasie wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia w niniejszej sprawie), w razie powtórnego wydania przez prokuratora postanowienia o odmowie wszczęcia lub o umorzeniu postępowania w wypadku, o którym mowa w art. 330 § 2, pokrzywdzony może w terminie miesiąca od doręczenia mu zawiadomienia o postanowieniu wnieść akt oskarżenia do sądu. Z powołanego przepisu wynika zatem w sposób niewątpliwy, że status oskarżyciela posiłkowego może uzyskać wyłącznie pokrzywdzony, a więc co do zasady osoba, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo (art. 49 § 1 k.p.k.). Oczywiście uprawnienia pokrzywdzonego mogą być realizowane przez osobę zastępującą go (np. art. 51 § 1-3 k.p.k.) lub taką, która weszła w jego prawa (np. art. 52 § 1 k.p.k.). Warunkiem działania określonej osoby w charakterze oskarżyciela subsydiarnego, niezależnie czy jest to osoba pierwotnie pokrzywdzona, czy też osoba reprezentująca jej prawa, jest więc fakt pokrzywdzenia w rozumieniu art. 49 § 1 k.p.k. Fakt ten ma zarazem podstawowe znaczenie z punktu widzenia realizacji celów postępowania przygotowawczego, co wynika wprost z art. 297 § 1 pkt 4 k.p.k. Skutkiem realizacji tego celu jest przyznanie *ex lege* procesowego statusu strony osobie pokrzywdzonej, a co za tym idzie przyznanie określonych uprawnień w postępowaniu karnym. O tym jednak, kto taki status posiada decyduje opis czynu będącego przedmiotem postępowania przygotowawczego.

Zważywszy na fakt, że oskarżenie subsydiarne, a więc realizowane przez

oskarżyciela nie będącego oskarżycielem publicznym, w sprawach o przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego, ma charakter wyjątku od reguły oskarżania w takich sprawach przez oskarżyciela publicznego, ściślej wykładni odpowiednich przepisów procesowych powinno podlegać to, co może być przedmiotem takiego postępowania.

Słusznie zatem przyjęto w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że uprawniony pokrzywdzony może wnieść subsydiarny akt oskarżenia tylko co do tego czynu, w związku z którym prokurator ponownie odmówił wszczęcia lub umorzył postępowanie, a zatem skarga subsydiarna może obejmować zarzut popełnienia czynu, który zachowuje przymiot tożsamości z tym, którego oceny dotyczyły decyzje kończące postępowanie przygotowawcze (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2020 r., III KK 149/19, postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lutego 2017 r., IV KK 299/16). Podkreśla się przy tym, iż dla stwierdzenia tożsamości czynu niezbędne jest ustalenie niezmienności podmiotu czynu, przedmiotu czynności wykonawczej przedmiotu ochrony, a w razie poczynienia innych ustaleń co do czasu i miejsca czynu, także tożsamości osoby pokrzywdzonej (tak np. w wyrokach SN: z 25 sierpnia 2010 r., II KK 186/10 z 26 listopada 2014 r., II KK 109/14). W literaturze karnoprocesowej wskazano z kolei, że elementami wykluczającymi tożsamość czynu są sytuacje, w których nastąpiła zmiana osoby sprawcy, bądź nastąpiła zmiana dobra prawnego, czy też nastąpiła zmiana osoby pokrzywdzonego i równocześnie wystąpiła jakakolwiek różnica dotycząca miejsca czynu, czasu czynu, przedmiotu wykonawczego lub ustawowych znamion czynu (M. Cieślak, *Polska procedura karna*, Warszawa 1984, s. 301-302).

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że podstawowym warunkiem skutecznego wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia jest wniesienie go przez osobę posiadającą w sposób rzeczywisty status pokrzywdzonego w prowadzonym wcześniej postępowaniu przygotowawczym (względnie realizującą prawa pokrzywdzonego), przy czym weryfikacja faktu pokrzywdzenia może nastąpić wyłącznie przez pryzmat opisu czynu, który był przedmiotem postępowania przygotowawczego.

Już więc tylko z tego powodu za niedopuszczalne należy uznać wniesienie subsydiarnego aktu oskarżenia na podstawie art. 55 § 1 k.p.k. przeciwko innej

osobie niż ta, która występowała w umorzonym postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego, a zarazem wniesienia go przez osobę, która w tym postępowaniu nie miała statusu osoby pokrzywdzonej (względnie przez osoby reprezentujące jej prawa). Postępowanie z subsydiarnego aktu oskarżenia, zważywszy na jego charakter i istotę, może dotyczyć tego samego czynu, co do którego oskarżyciel publiczny wyraził wolę zaniechania ścigania w wydanych postanowieniach o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego lub jego umorzeniu. W konsekwencji możliwe jest subsydiarne oskarżenie jedynie tej osoby, która miała status osoby podejrzanego w postępowaniu, co do którego zapadła ponowna decyzja o umorzeniu, względnie osoby, którą opis czynu wskazywał jako podejrzaną, a co do której jednocześnie oskarżyciel podjął decyzję o nieoskarżaniu, także z powodu braku procesowej możliwości w tym zakresie.

Odnosić należy, że jak wynika z akt niniejszej sprawy postanowieniem Prokuratora Rejonowego w S. z 30 lipca 2012 r., Ds. [...], wszczęto śledztwo w sprawie wypadku drogowego mającego miejsce w dniu 26 lipca 2012 r. na trasie pomiędzy miejscowościami S. gm. S., a Ż. gm. M., w wyniku którego śmierć na miejscu poniósł J. Ś., tj. o popełnienie czynu z art. 177 § 2 k.k. (k. 51). To orzeczenie, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie mogło mieć jednak decydującego znaczenia w procesie ustalenia tożsamości czynu, z uwagi na wstępny etap jego wydania i przez to bardzo ogólne zakreślenie przedmiotu prowadzonego postępowania. Oczywiste jest bowiem, że na tym etapie dopiero przyszłe czynności dowodowe mogły dać odpowiedź na pytanie, kto w sensie karnomaterialnym jest sprawcą zdarzenia, a kto osobą pokrzywdzoną. Wraz z wynikami czynności dowodowych opis zdarzenia mógł ulegać zmianie, w szczególności doprecyzowaniu, co z kolei z oczywistych względów musiało rzutować na status poszczególnych, czy też potencjalnych jego uczestników. Zmiany w zakresie istoty przedmiotu postępowania mogą wynikać z różnych decyzji prowadzącego postępowanie, m.in. z treści postanowień o przedstawieniu zarzutów, zmianie zarzutów, jak również z treści postanowienia o jego umorzeniu, niezależnie od tego, czy wydawanego w fazie *in rem*, czy *in personam*. Wraz ze zmianą przedmiotu postępowania mogą zatem ulegać zmianie lub konkretyzacji konstytutywne elementy kształtujące jego tożsamość, a więc czas czynu, jego miejsce, sposób

działania, a także te najważniejsze, czyli podmiot – sprawca czynu oraz pokrzywdzony. Modyfikacje opisu zdarzenia stanowiącego przedmiot postępowania przygotowawczego mogą zatem rzutować na procesowe uzyskanie statusu określonej strony w postępowaniu przygotowawczym, a co za tym idzie, na zakres uprawnień pochodnych temu statusowi. Można to wyprowadzić także z brzmienia art. 55 § 1 k.p.k., który jasno wskazuje, że możliwość wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia związana jest z konkretnymi decyzjami kończącymi postępowanie (o odmowie wszczęcia bądź umorzeniu postępowania), nie zaś postanowieniami „wstępnymi” z punktu widzenia toku procesu, czyli np. o wszczęciu śledztwa lub dochodzenia, zwłaszcza zważywszy na często ich bardzo ogólny charakter, który z kolei znajduje uzasadnienie w ograniczonym stanie dowodowym na etapie wszczynania postępowania przygotowawczego. Z punktu widzenia ustalenia przedmiotu postępowania przygotowawczego, co do którego zapadła decyzja o umorzeniu, fundamentalne znaczenie ma zatem opis czynu objęty właśnie tą decyzją.

Analiza materiałów postępowania przygotowawczego przeprowadzonego w sprawie, w której następnie wniesiono subsydiarny akt oskarżenia wskazuje, że kolejne czynności dowodowe zmierzały do realizacji celów tego postępowania, a więc przede wszystkim do wykrycia sprawcy przestępstwa. W ich wyniku Prokurator Rejonowy w K. postanowieniem z 25 października 2012 r., sygn. akt 1 Ds. [...], na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. umorzył postępowanie - w sprawie nieumyślnego naruszenia w dniu 26 lipca 2012 r. na drodze publicznej pomiędzy S. gm. S., a Ż. gm. M. zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez kierującego samochodem marki V. [...] o nr rej. [...] J. Ś. poprzez niedostosowanie prędkości do ograniczenia widoczności na łuku drogi, w wyniku czego doszło do wypadku drogowego, wskutek którego A. D. doznał obrażeń ciała w postaci złamania obojczyka lewego, które naruszyły czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni, tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k. - wobec stwierdzenia, że sprawca wypadku zmarł (k. 123 i n.). Nie może ulegać zatem wątpliwości, że przedmiotem tego postanowienia było zdarzenie, którego sprawcą był J. Ś., zaś do umorzenia doszło wyłącznie z powodu jego śmierci, a zatem okoliczności wyłączającej ściganie. Już z treści tego postanowienia wynikał określony zakres uprawnień dla

określonych w nim podmiotów, przy czym nie wynikały uprawnienia, o których mowa w art. 52 § 1 k.p.k. dla oskarżycielki subsydiarnej M. Ś..

Pomimo takiego stanu rzeczy, po rozpoznaniu zażalenia pełnomocnika M. Ś., wdowy po J. Ś., Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z 5 lutego 2013 r., uchylił powołane wyżej postanowienie ze wskazaniem, że dalszym ustaleniom podlegać powinno zachowanie innego uczestnika wypadku, a mianowicie D. D., poruszającego się wówczas kombajnem, w odniesieniu do ewentualnego przyczynienia się przez niego do przedmiotowego zdarzenia (k. 177). Prokurator Rejonowy w K. postanowieniem z 24 kwietnia 2013 r., sygn. akt 1 Ds. [...], na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k., ponownie umorzył postępowanie w sprawie zaistniałego w dniu 26 lipca 2012 r. wypadku z uwagi na okoliczność, że sprawca zdarzenia J. Ś. zmarł (k. 216 i n.). Z treści także tej decyzji prokuratora jednoznacznie wynika, że jedyną osobą, której – jako wyłącznego sprawcy wypadku – dotyczyło prowadzone śledztwo, był J. Ś.. Z postanowienia tego wynika również, że skierowanie zainteresowania na osobę D. D., jako potencjalnego sprawcy zdarzenia, nie przyniosło pozytywnych rezultatów, gdyż sprzeciwiały się temu, zebrane w tej sprawie dowody, w tym przede wszystkim opinie wydane przez biegłych z zakresu wypadów komunikacyjnych (k. 99 i n., k. 186 i n., k. 199 i n.). Należy podkreślić, że wyłącznie uprawnionym do oceny tego materiału w kontekście przesłanki decyzji o zakończeniu postępowania przygotowawczego był prokurator. W konsekwencji należy przyjąć, że D. D. nie występował w postępowaniu przygotowawczym, na żadnym jego etapie, jako podejrzany ani nawet jako możliwy sprawca wypadku. Osobą, co do której w obu postanowieniach prokurator ustalił sprawstwo był J. Ś.. Z powodu śmierci nie mogło dojść do wniesienia przeciwko niemu aktu oskarżenia. Z drugiej strony, z obu wydanych przez prokuratora postanowień wynika, że jedynym ustalonym pokrzywdzonym, któremu przysługiwały prawa strony był A. D., pasażer samochodu W. [...], którym kierował J. Ś.. Tylko on był więc wyłącznie uprawniony do zaskarżenia pierwszej decyzji prokuratora o umorzeniu śledztwa, a następnie dopiero do realizacji uprawnień z art. 55 § 1 k.p.k., do czego jednak w tej sprawie nie doszło.

Zważywszy na treść obu decyzji o umorzeniu postępowania nie ma natomiast wątpliwości, że M. Ś. nie wstąpiła – wbrew stanowisku pełnomocnika – w

prawa pokrzywdzonego po zmarłym mężu, gdyż z opisu zdarzenia objętego nimi wynika, że był on jego sprawcą, a nie pokrzywdzonym. Skoro zatem J. Ś. nie był pokrzywdzonym w rozumieniu art. 49 § 1 k.p.k., to w konsekwencji M. Ś. nie mogła w trybie art. art. 52 § 1 k.p.k. wykonywać uprawnień, które by mu przysługiwały, a więc wnieść subsydiarnego aktu oskarżenia. W niniejszej sprawie prokurator dał bowiem wyraz temu, że gdyby nie śmierć, postawiłby zarzut J. Ś. i co do niego wniósł ewentualny akt oskarżenia.

Braku uprawnień do wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia nie zmienia fakt wadliwego pouczenia przy doręczeniu pierwszego postanowienia o umorzeniu w sprawie, gdyż wadliwe wykonywanie czynności procesowych, w szczególności błędne pouczenie, nie może być powodem przyznania uprawnień, które faktycznie nie przysługują. Na rozważaną okoliczność nie może mieć wpływu również rozpoznawanie niniejszej sprawy w różnych postępowaniach w tym samym układzie stron, nawet w postępowaniu przed Sądem Najwyższym. Trzeba także stwierdzić, że postępowanie z subsydiarnego aktu oskarżenia nie może służyć weryfikacji prawidłowości przyjęcia przez prokuratora określonej wersji zdarzenia w kontekście ustalenia relacji sprawca – pokrzywdzony, w sytuacji, kiedy postanowienia o umorzeniu postępowania przygotowawczego nie pozostawiają wątpliwości komu i jaka rola została przypisana. Skoro możliwość wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia w art. 55 § 1 k.p.k. została związana z faktem pokrzywdzenia, to ten fakt wynikający z opisu zdarzenia, co do którego zapadła decyzja o umorzeniu postępowania, decyduje o uprawnieniu do wniesienia tej skargi. Oskarżonym w takim postępowaniu może być z kolei jedynie podejrzany lub osoba podejrzana, której rola została bez wątpliwości ustalona jako sprawcza w zakończonym postępowaniu przygotowawczym. W przeciwnym razie nie może być mowy o tożsamości przedmiotu procesu z subsydiarnego aktu oskarżenia oraz umorzonego postępowania przygotowawczego. Tożsamość ta jest natomiast warunkiem pozwalającym na merytoryczne rozpoznanie takiej skargi.

Na marginesie należy odnotować, że słusznie w odpowiedzi na kasację prokurator podniósł, że M. Ś. nie zainicjowała wcześniej postępowania karnego wskazując na osobę D. D. jako sprawcy, nie złożyła zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa na szkodę jej męża, a tym samym organ postępowania

przygotowawczego nie miał okazji wypowiedzenia się w tej kwestii. Tylko w takim układzie procesowym spełniony byłby warunek o jakim mowa w art. 330 § 2 k.p.k., umożliwiający jej ewentualnie wniesienie aktu oskarżenia.

W zaistniałej sytuacji procesowej Sąd odwoławczy – wobec treści art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. – zobowiązany był zatem do umorzenia postępowania w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu D. D., niezależnie od tego, jaki przebieg miało postępowanie w niniejszej sprawie na wcześniejszych etapach. Powoduje to, że zaskarżony wyrok należało uznać za słuszny, zaś wywiedzioną kasację za oczywiście bezzasadną, wobec czego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[as]